

38 Dawidowicz Oktawiusz

DO SŁOWNIKA POLSKI WALCZĄCEJ NA KRESACH PŁN – WSCH

Dawidowicz Oktawiusz s. Władysława i Anieli z d. Żukowskiej ps. „Skrzat”, „Szkic”.

Ur. 19 grudnia 1924 roku w Oszmianie

Zm. 20 października 1997 roku w Myślenicach po kilkumiesięcznej chorobie.

Pochodził z rodziny inteligenckiej. Ojciec urzędnik bankowy, matka nauczycielka.

1941-42 przynależność do tajnej organizacji wojskowej pn. Związek Walki Zbrojnej.

Szkolenie wojskowe, równocześnie praca w majątku Bołtupie, potem Bonifacowo.

Następnie przymusowe roboty na stacjach kolejowych przy budowie kolei Wilno-Mołdeczno.

3 lutego 1944 roku złożył przysięgę przed komendantem 8 Oszmiańskiej Brygady Armii Krajowej Witoldem Turonkiem ps. „Tur”.

} winno być:
Mołdeczno

Udział w akcjach:

Luty 1944 napad zbrojny na posterunek litewski w Bołtupiu w celu zdobycia broni. Drużyną dowodził Stanisław Dawidowski ps. „Nabój”.

Koniec lutego 1944 udział w walce z bolszewikami we wsi Kuliki pod Trabami, gdzie został ciężko ranny w lewą nogę. W konsekwencji nogę musiano amputować.

W walce tej brał udział m.in. Józef Ościk ps. „Wróbel” oraz Stanisław Dawidowski ps. „Nabój”.

W roku 1945 repatriacja do Polski. Przyjazd do Lublina, gdzie pracował i uczył się. Po przesłuchaniu przez UB wyjechał do Bydgoszczy. Tam zdał maturę. Następnie studiował na Uniwersytecie Jagiellońskim na wydziale prawa (1946-1951).

Pracował do roku 1990 jako sędzia w Krakowie, Muszynie, Żywcu, Myślenicach.

Równocześnie w latach 1974-1984 powołany przez Ministerstwo Sprawiedliwości, pełnił czynności sędziowskie w okręgowej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Krakowie.

Pobierał emeryturę i rentę jako inwalida wojenny.

Odznaczenia:

- Krzyż walecznych (11.12.1965) za udział w walkach z hitlerowskim okupantem.
- Złoty Krzyż Zasługi (11.12.1974).
- Krzyż Armii Krajowej (11.04.1995).
- Odznaka Weterana Walk o Niepodległość (11.11.1995).

Do 8 Oszmiańskiej Brygady Armii Krajowej dowodzonej przez Witolda Turonka „Tura” należała także:

- Siostra Oktawiusza Dawidowicza Aleksandra Dawidowicz-Turonek zwana „komendantową”.
- Druga siostra Irena Dawidowicz ps. „Iskierka” – służby medyczne.
- Brat Karol Dawidowicz ps. „Niedźwiedź”. Wysłany do Karagandy z wyrokiem śmierci powrócił do Polski po 10 latach i ciężkich przeżyciach z nawracającą chorobą psychiczną.

Prześladowań nie uniknął także ojciec: Władysław Dawidowicz. Był aresztowany po zajęciu terenów wschodnich przez Armię Czerwoną. Powtórnie aresztowany w 1944 roku i wywieziony na Sybir.

W ramach represji dom rodzinny w Oszmianie przy ul. Piłsudskiego 22 spalono i założono tam park.

Źródła informacji:

- życiorys napisany własnoręcznie przez mojego Męża
- przekaz słowny świadka wydarzenia – Józefa Ościaka – opis potyczki z bandą bolszewików we wsi Kuliki pod Trabami, gdzie został ranny
- pisemne zeznania świadków przy weryfikacji uprawnień kombatanckich
- wspomnienia w „Ziemi Oszmiańskiej” nr 6/1998 autorstwa dr Kazimierza Kundzicza – kolegi mojego Męża
- inspektorat „F” – autor Wiktor Snastin

Osoby, które mogą potwierdzić prawdziwość danych:

1. Józef Ościk, ul. Głowackiego 40/29, 87-100 Toruń
2. Józef Gnatek-Zygowiec, ul. Komunardów 4a/6, 91-806 Łódź
3. Kazimierz Kundzicz, ul. Bonin 5/6, 76-009 Koszalin

W załączeniu:

1. Ksero dok. weryfikującego działalność konsp.
2. Ksero zeznań świadków
3. Fotografie

Każdą z informacji, bazując na opowiadaniu Męża, potrafię poszerzyć o obszerny komentarz, jak i poprzeć posiadanymi dokumentami.

Barbara Davidowicz

Mysłowice, dn. 20. 04. 2001 r.

